

27. ne v mezidobí, 2. 10. 2022 - díkůvzdání za úrodu

Texty:

Lv 19, 9–10

1 Kor 9, 9–12

Mt 9, 35– 8

Modlitby:

1/ Bože, prosíme za mír na Ukrajině. Bolí nás srdce, když slyšíme o zavražděných uprchlících z nově anektovaných oblastí na východě této země a o hrozbách těm, kdo se v Rusku chtějí postavit mobilizaci. Prosíme tě, Pane, vyslyš naše prosby za lidi ohrožené válkou kdekoliv v Evropě. Smiluj se, Hospodine!

2/ Prosme za oběti řádění hurikánu Ian na Floridě. Mnozí tamní obyvatelé našli smrt v troskách domů, jiní utonuli. Řadě dalších se podařilo zachránit jen holý život, když je živel o všechno ostatní připravil. Přijmi, Pane, tuto naši modlitbu za trpící! Smiluj se, Hospodine!

3/ Modleme se za lidi ohrožené chudobou! Zvláště prosme za seniory, samoživitelky, handicapované a jinak znevýhodněné a ohrožené skupiny obyvatelstva. Modleme se za solidaritu bohatých s chudými! Smiluj se, Hospodine!

4/ Přijmi, Pane, modlitbu díky a chval za letošní úrodu polí, sadů, zahrad a vinic. Děkujeme za plody lidské práce a dary země, které jsme z tvé milosti a štědrosti směli přijmout. Děkujeme také za duchovní sklizeň, za nově pokřtěné, kteří se z tvé milosti narodili z vody a z Ducha svatého. Jsme vděční za každého, kdo se vrátil do společenství církve a obnovil svůj život s Bohem. Děkujeme ti, Pane.

Sestry a bratři!

Když projíždíme českou krajinou v těchto dnech, pozorujeme doslova koncert barev podzimní přírody: červená jablka, do oranžova zbarvené jeřabiny, temně hnědou půdu, přecházející místy v zelené pásy ozim. Čas sklizně vrcholí, a to je také příležitost vzpomenout si na Stvořitele a Dárce této krásy a tohoto dobra - na Hospodina. Zpravidla o první říjnové neděli děkujeme za úrodu z našich polí, zahrad, sadů a vinic.

Vděčnost za úrodu jistě nepřichází až s křesťanskou epochou. Za plody země děkovali Izraelité a samozřejmě také nejrůznější jiné národy podle svých tradic a zvyků. Dva z izraelských poutních svátků byly původně spojené se zemědělským rokem, šlo o jarní slavnosti pastýřů a rolníků, k nimž se později připojila památka určitých událostí izraelských dějin.

Byl to svátek Paschy a svátek Šavuot. První z nich vychází z obyčeje kočovných kmenů, které obětovaly na jaře ze svého stáda mladého samečka a rozetřely jeho krev po tyčích stanů, aby ochránily stádo proti zlým duchům. K tomuto zvyku se připojoval rolnický obyčej zasvěcovat božstvu snop ječmene a jíst po sedm dní pouze nekvašený chléb, dokud se z mouky nových žní nezískalo „nové kvašené těsto“. Ve zprávě o odchodu Izraele z Egypta se oba svátky spojily v jedinou událost a staly se znamením záchrany z egyptského otroctví (Ex 12, 1–28).

Sedm týdnů po svátku Nekvašených chlebů se jako děkovný svátek za pšeničné žně slavil svátek Šavuot. Po namáhavé práci při žnících šlo o radostnou událost, slavenou v chrámu různými obětmi (Lv 23, 15–21). Později se slavnost spojila s připomínkou uzavření smlouvy na Sinaji a předáním Desatera přikázání.

Také třetí z poutních svátků (Sukkot) je původně rolnickou slavností vinobraní. Začíná úplňkem 7. měsíce (tišri) a trvá 7 dní (Lv 23, 33–36). Jednalo se o radostnou slavnost díkůvzdání za úrodu, při níž měli Izraelité po sedm dní pobývat v stáncích, aby si tak připomínali pobyt v provizorních obydlích při východu z Egypta. Celý týden později završila závěrečná slavnost neboli svátek Radosti z Tóry.

Sklizeň úrody nebyla jen důvodem k radosti komunity, ale také možností prokázat laskavost chudým a hostům, kteří neměli vlastní půdu, jak připomíná vstupní čtení z knihy Leviticus. Stáli pod Boží ochranou, podobně jako vdovy a sirotci. Jim patří spadlé klasy a hrozny z polí a vinic. Starý pohanský zvyk obětovat přírodním božstvům, aby se rozmnožila plodivá síla a úroda, byl tak Hospodinovým zákonem změněn v opatření ve prospěch potřebných.

O žni můžeme uvažovat ale také v přeneseném smyslu, jak slyšíme v dnešním textu Matoušova evangelia. (Mt 9, 35–38) Je tu řeč o Ježíši, který koná svou službu: obchází města a vesnice, vyučuje v synagógách, uzdravuje z nemocí. V určitém okamžiku se zastavuje a rekapituluje svou dosavadní činnost. Začíná tak nová etapa hlásání Božího království, v níž se Mistr z Nazareta rozdělí o službu se svými učedníky.

Zástupy, které kolem sebe Ježíš vidí, přišly za ním. Ježíši je jich líto, protože připomínají dezorientované stádo bez pastýře. Pastýřská metafora se ale najednou proměňuje v rolnickou: „Žeň je velká, dělníků málo.“ (38) Lidé, kteří jdou za Ježíšem, jsou podle něj zralí pro Království Boží. Potřebují pomoc a už pochopili, že to tak opravdu je. Na ně se hodí obrazy stáda bez pastýře stejně jako úrody bez ženců, kteří by sklízeli. Obojí signalizuje problém. Máme zde stádo, které nikdo nehlídá, a zralé klasy či hrozny, jež nemá kdo požnout nebo otrhat. Úroda těch, kdo mohou slyšet slovo života, je hojná, ale není dost těch, kteří by se ujali služby. Proto Ježíš hned vzápětí vybírá svých dvanáct apoštolů a vysílá je jako rolníky na svou vinici. (Mt 10, 1–4)

Kromě projevů vděčnosti za úrodu polí, sadů, vinic a zahrad dnes tedy také myslíme s vděčností na duchovní dělníky na vinici Páně, kteří nám hlásali Boží slovo a přiblížili nás Božímu království. Naše situace je v něčem odlišná od té, kterou předestírá Matoušovo evangelium. V naší církvi je více služebníků, tedy duchovních ženců, než úrody, kterou by bylo třeba sklízet. Stáda oveček se ztenčila, takže se spíše pastýři přetahují o ovečky, které ještě zbyly. Za co v takové situaci prosit? Snad abychom neumdlěli v dobré snaze nést zvěst evangelia všem, kdo jsou připraveni ji slyšet a to i za hranicemi naší vinice či pastviny. Kéž vdechne Bůh svým pastýřům a služebníků svého Ducha, aby probouzeli v srdcích lidí touhu po Božím království! Amen.